

תת"ע (עכו) 11742-06-25 - נסמה חג'אזי נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 11742-06-25 - נסמה חג'אזי נ' מדינת ישראל לשלום עכו

תת"ע (עכו) 11742-06-25

נסמה חג'אזי

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[07.12.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ";).

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 20.10.2025 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 7.12.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

1. האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון?

המבקשת טענה כי לא זומנה כדין לדיון.

דין טענה זו להידחות להידחות שכן עיון באישור המסירה אשר צורף לכתב האישום מעלה כי הזמנה לדיון נמסרה כדין ואישור המסירה חזר בציון "לא נדרש" כאשר נקבע זה מכבר בפסיקה כי "לא נדרש" מהווה המצאה כדין (ראה לעניין זה רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018)). אציין כי אדם אשר בוחר במודע לא לאסוף דבר דואר אשר נשלח אליו, אינו יכול להעלות טענות בדבר אי ידיעתו תוכן דבר הדואר. עוד אוסיף כי בפרוטוקול הדיון נכתב ברחל ביתך הקטנה כי הנאשמת זומנה כדין בהתאם לאישור המסירה אשר צורף לכתב האישום, ואילו המבקשת לא טרחה כלל להתמודד עם טענה זו. זאת ועוד, אישור המסירה כלל פרטים מלאים של המבקשת, לרבות מספר תעודת זהות, כתובת, ת"ד, חתימה ושם של פקיד הדואר בצד תאריך. אם לא די בכך, היה על המבקשת לפנות לדואר ולברר את נסיבות אי מסירת הדו"ח, שכן הימנעות המבקשת מלקיים בירור ראשוני יש בו כדי לפעול לחובתה; יפים לעניין זה דבריו של בית המשפט בעפ"ת 10086-11-21 גאווי נ' מדינת ישראל:

"אין חולק כי המערער לא נקף אצבע ולא פנה לברר בדואר ישראל את הנסיבות של אי מסירת הדוחות לטענתו. הימנעותו על המערער לקיים בירור ראשוני, יש בה כדי לפעול לחובתו ולחובת גירסתו כי הדוחות לא נמסרו לידיו. הטענה כי אישור המסירה חסר פרטים, אין בה כדי לכפר על המחדל של המערער ומשמעותיותו". לאור האמור, לא עלה בידי המבקשת להפריך את "חזקת המסירה" הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 לפיה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל". (ההדגשה אינה במקור)

אוסף ואומר כי הטענה בדבר אי קבלת זימון לדיון הינה טענה שזורה, ואף שזורה מדי, בפי נאשמים אשר לא טרחו להתייצב לדיונים בעניינם ונשפטו בהעדרם. טענה זו נשמעת חדשות לבקרים באולמות בתי המשפט ועל מנת לקבלה יש לבסס אותה כדבעי; טענת אי קבלת זימון אשר נטענת כלאחר יד, אין בה כדי להועיל לאומרה; בהקשר זה יפים הדברים שנאמרו בעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) שם נקבע לפיהם: "אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך".

סיכומה של נקודה זו - לא עלה בידי המבקשת להוכיח קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון.

2. האם נוצר עיוות דין בשל שפיטת המבקשת בהעדרה?

המבקשת טענה כי בפיה כפירה מפורטת אולם לא ברור מהי אותה כפירה וכיצד כפירה זו יכולה להפוך את היוצרות וללמד על חפותה; ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

המבקשת כאמור, לא פירטה כלל את כפירתה, לא הציגה ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין.

בטרם אחתום את החלטתי אדגיש כי גזר הדין היה ראוי ומאוזן; אמנם הוטל על המבקשת קנס בסך ₪ 2,000 אולם עסקינן במי שנהגה במהירות של 131 קמ"ש במקום 90 קמ"ש, לחובתה 6 הרשעות קודמות, אחרונה מחדש יולי 2024. אדגיש כי אלמלא העבר המקל יחסית אל מול וותק הנהיגה, הייתה מושתת גם פסילה מותנית.

לאור כל האמור, הבקשה נדחת ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא).

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ז כסלו תשפ"ו, 07 דצמבר 2025, בהעדר הצדדים.